

Kees en Mien

Het vliegtuig hangt boven Mexico Stad, gebouwen zover het oog reikt. Een stem zegt: “Dag opa, met Ton.” Het is filmmaker Ton van Zantvoort die onderweg is naar Nederland om over een paar dagen weer te vertrekken naar Brazilië. De tussentijd wil hij graag gebruiken om nog wat filmmateriaal te maken voor de documentaire over zijn grootouders. Hoewel de ontwikkeling van het telefoongesprek doet vermoeden dat zijn grootvader er niet meer zo’n zin in heeft, vertellen de daaropvolgende beelden gelukkig een ander verhaal.

In een volgende scene zitten zijn grootouders samen te kaarten aan de eettafel van hun seniorenwoning. Het beeld doet denken aan wat Herman van Veen zingt: *Als liefde zoveel jaar kan duren, dan moet het echt wel liefde zijn.* Waar jonge mensen het belangrijk vinden om ‘gespreksstof te hebben met elkaar’ word je hier gewaar dat ‘samen kunnen zwijgen’ voorbehouden is aan mensen die veel meer met elkaar hebben dan alleen maar gespreksstof. Kees en Mien van Zantvoort hebben dat. Ze plagen elkaar geamuseerd als ze vertellen over hun verkeringstijd en als ze eten maken ‘draait’ hun kleine keuken als een goed geoliede machine. Ze hebben het goed samen. Veel praten is niet eens nodig. Aan een

half woord hebben ze genoeg. Om zo lang mogelijk gezond te blijven zitten ze regelmatig op de hometrainer en doen ze mee met de ochtendgymnastiek van 'Nederland in beweging.' Ze hebben een druk leven achter de rug. Kees en Mien trouwden in 1947 en kregen zes kinderen. Naast zijn dagelijkse werkzaamheden vond Kees tijd voor de lokale politiek en het verenigingsleven, waarvoor hij zelfs een lintje kreeg. En zoals dat vaak gaat bij succesvolle mannen staat daar een sterke vrouw achter. Liefde en betrokkenheid zijn belangrijke ingrediënten in het karakter van Mien van Zantvoort. Daar kunnen kinderen en kleinkinderen van meepraten. En ondanks dat het noodlot ook in hun leven toesloeg - het verlies van zoon Frans - staan ze realistisch en positief in het leven.

Ergens in de documentaire vraagt Kees zich hardop af wat er toch interessant kan zijn aan het kijken naar twee oude mensen. Nou, veel dus. Hun humor bijvoorbeeld. Het is vermakelijk om te zien hoe ze goedmoedig de spot drijven met moderne gewoontes en met dingen als de Engelse leenwoorden in onze taal. Het is hoopgevend om te zien hoe deze twee de luchtigheid weten te bewaren bij elke kleine tegenvaller waarmee ouder worden nu eenmaal gepaard gaat. Tegen jongere Maasdonkers zouden we daarom willen zeggen: moet je gezien hebben die documentaire, hier valt iets te leren!

Kees en Mien verhuisden tijdens het maken van de documentaire naar het bejaarden-centrum Berlerode in Berlicum. En daarmee kunnen we hen rekenen tot de 'uitgevlogen Maasdonkers'.

